

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **S. M.**, zast. Mgr. Monikou Janouškovou, advokátkou se sídlem Zarámí 4077, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2022, č. j. KUZL 77954/2022, sp. zn. KUSP 60352/2022 ÚP-Str, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) CETIN a. s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **II) EG.D, s. r. o.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III) P. D.**, zast. Mgr. Petrem Velikovským, advokátem se sídlem Dlouhá 2699, Zlín, **IV) I. D.**, rovněž zastoupena Mgr. Petrem Velikovským, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2024, č. j. 62 A 85/2022-114,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Napajedla, odbor stavebního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 7. 4. 2022 rozhodnutí sp. zn. SÚ/2021/5725/ŠP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým rozhodl na návrh osoby zúčastněné na řízení II. (dále jen „stavebník“) podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), o umístění stavby energetického zařízení určeného k distribuci elektrické energie odběratelům (součást distribuční sítě nízkého napětí) „Napajedla, Došla, kabel NN“ na pozemcích parc. č. 2152/63 (ostatní plocha, ostatní komunikace), parc. č. 2152/199 (zahrada), parc. č. XA (orná půda), parc. č. 7536/4 (ostatní plocha, zeleň) a parc. č. 7536/7 (ostatní plocha, zeleň), vše v k. ú. x.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 19. 9. 2022, č. j. KUZZL 77954/2022, sp. zn. KUSP 60352/2022 ÚP-Str, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně následně podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), v níž namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdila, že stavební úřad porušil § 34 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tím, že doručoval písemnosti přímo jí, ačkoliv byla právně zastoupena. Dále namítala, že žalovaný se dostatečně nezabýval zásahem stavby do jejího vlastnického práva, které bylo omezeno vznikem ochranného pásma vedení nízkého napětí podle § 46 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Žalobkyně rovněž tvrdila, že dokumentace doložená pro účely územního řízení nesplňuje požadavky vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška“).

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření s žalobou neztotožnil a setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Připustil, že stavební úřad pochybil při doručování, avšak tvrdil, že žalobkyně nebyla na svých právech zkrácena, neboť její zástupkyně se seznámila s podklady a komunikovala se stavebním úřadem ve stanovených lhůtách. Žalovaný dále uvedl, že ochranné pásmo zasahuje do pozemku žalobkyně pouze v šíři zhruba 70 cm a že projektová dokumentace byla doplněna v souladu s požadavky výše zmíněné vyhlášky.

[5] Stavebník uvedl, že stavba bude umístěna do travnatého pásu podél komunikace a bude umístěna v dostatečné hloubce. Tvrdil, že smyslem ochranného pásma není omezit vlastnická práva, nýbrž chránit zařízení sloužící veřejnému zájmu.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Konstatoval, že žalobkyně byla na svých procesních právech zkrácena nesprávným doručováním, avšak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud rovněž shledal, že správní orgány se dostatečně zabývaly zásahem stavby do vlastnického práva žalobkyně a že projektová dokumentace byla doplněna v souladu s požadavky vyhlášky. Krajský soud se tedy s žádnou námitkou žalobkyně neztotožnil, žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalované

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka namítá, že soud nesprávně posoudil právní důsledky nezákonného postupu správního orgánu I. stupně při doručování písemností. Podle stěžovatelky má doručování písemností účastníkovi řízení, který byl právně zastoupen, za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odvolacího správního orgánu. Kvůli

pokračování

nezákonnému postupu doručování písemností nedošlo k započetí běhu lhůty pro realizaci jejich procesních práv, což mělo za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu.

[9] Rozsudek je nesrozumitelný a krajský soud nesprávně vyhodnotil, že nezákonnost postupu správního orgánu při doručování písemností neměla za následek nezákonnost samotného rozhodnutí. Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil, že pokud se právní zástupce účastníka řízení seznámil s nezákonně doručenými písemnostmi, nedošlo ke zkrácení práv účastníka řízení.

[10] Dále nebyly dostatečně vypořádány námitky týkající se zásahu do stěžovatelčina vlastnického práva v důsledku realizace stavebního záměru a vzniku ochranného pásma dle § 46 odst. 5 energetického zákona. Krajský soud nesprávně posoudil přiměřenost zásahu do vlastnického práva stěžovatelky na základě rozlohy pozemku. Stěžovatelka takový zásah pokládá za vyvlastnění dle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a namítá, že krajský soud nezohlednil nutnost náhrady za omezení vlastnického práva.

[11] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný i krajský soud dospěli k nesprávným skutkovým zjištěním a neúplně zjistili skutkový stav věci, jelikož dokumentace doložená pro účely územního řízení nesplňovala požadavky dle vyhlášky a i po jejím doplnění chyběly podklady pro vydání rozhodnutí.

[12] Na základě těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal k námitce nesprávného doručování na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), která stanoví, že opomenutí doručení zástupci účastníka řízení zakládá vadu řízení pouze tehdy, pokud účastníkovi řízení ztíží možnost účinné obrany a toto pochybení není ve správním řízení dále zhojeno. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatelka v průběhu řízení nezmeškala žádnou lhůtu a svoji zástupkyni o všem informovala, takže nedošlo k žádné újmě na jejích právech. Tuto námitku proto pokládá za nedůvodnou. K námitce nepřiměřeného zásahu do vlastnického práva se žalovaný ztotožňuje s názorem stavebního úřadu, který konstatoval, že stavební záměr reaguje na místní poměry a snaží se co nejméně zasahovat do vlastnických práv, přičemž dosahuje realizace stavby ve veřejném zájmu. Alternativou k umístění stavby do travnatého pásu podél komunikace by bylo její vedení přímo komunikací, což by omezilo přístup vlastníků k pozemkům. Stavba bude navíc umístěna v dostatečné hloubce, aby vlastníci nebyli omezeni v běžném provozu. Žalovaný se tedy plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. K námitce týkající se náležitostí dokumentace žalovaný uvedl, že ani z kasační stížnosti není zřejmé, v čem spatřuje stěžovatelka nedostatky, přestože byla dokumentace již ve správním řízení na výzvu doplněna. Žalovaný se tedy opět odkazuje na závěry svého rozhodnutí potvrzené rozsudkem krajského soudu. Žádnou z námitk nepovažuje za důvodnou a doporučuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal,

přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná

[15] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatelka v kasační stížnosti nijak konkrétně nereaguje na závěry krajského soudu. Námitky kasační stížnosti jsou téměř stejné jako v žalobě a stěžovatelka navíc jen stroze konstatuje, že rozsudek krajského soudu spočívá na nesprávných skutkových a právních závěrech, se kterými nesouhlasí, ale již neuvádí důvody proč.

[16] S poukazem na dřívější judikaturu NSS připomíná význam kasační stížnosti. Ta představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Hlavním smyslem kasačního řízení je tudíž vést kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu a mj. také zdůraznit přílehlavou judikaturu (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). V nynějším případě je však zjevné, že kasační stížnost vyjadřuje pouze nevyargumentovaný nesouhlas se závěry krajského soudu, které odkazovaly již na rozhodovací důvody žalovaného a správního orgánu I. stupně.

[17] Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji dřívější judikaturu, podle které *„kasační stížnost nemůže být úspěšná, zopakuje-li pouze závěry zrušeného rozhodnutí a vyjádří-li prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by upřesnila konkrétní důvody, v nichž stěžovatel spatřuje pochybení městského soudu“* (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015-29, bod 11). Navíc lze doplnit, že dle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, je *„žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“*.

[18] Tímto pohledem se NSS nejprve zabýval námitkou nesprávného doručování stěžovatelce, ačkoliv byla řádně zastoupena. Krajský soud, stejně jako žalovaný, nepopřel pochybení správního orgánu I. stupně, posoudil ovšem, zda byla stěžovatelka tímto vadným postupem skutečně krácena na svých procesních právech. Jak krajský soud správně uvedl, stěžovatelce marně neuplynula žádná procesní lhůta, řádně podala odvolání a ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že prokazatelně došlo k seznámení se s podklady pro rozhodnutí (viz nahlížení do spisu dle č. 1. 21 a 30 správního spisu). Nejvyšší správní soud proto neshledal důvod odchýlit se od závěru krajského soudu, který na totožné námitky stěžovatelky již v napadeném rozsudku reagoval (viz body 16 až 19 rozsudku).

[19] Podle názoru NSS se krajský soud již vypořádal také s námitkou týkající se nedostatečného posouzení zásahu do vlastnického práva stěžovatelky, proto pro stručnost opět odkazuje na jeho odůvodnění (zejména body 21 až 23 napadeného rozsudku). V posuzovaném případě nemá NSS za to, že by se správní orgány tímto zásahem nezabývaly, a dopustily se tak pochybení. Ze spisového materiálu totiž jednoznačně vyplývá, že umístění stavby reaguje na místní situaci příjezdové cesty a na co nejmenší omezení současných vlastníků a zároveň zřízení stavby ve veřejném zájmu. Ochranné pásmo nejen že zasáhne do

pokračování

poměrně malé části pozemku stěžovatelky, ale také jí nebrání v běžném užívání pozemku včetně nájezdů do garáže. Nejedná se tak o vyvlastnění, jak stěžovatelka urputně tvrdí.

[20] K námitce, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky vyhlášky, NSS opětovně odkazuje na dostatečné vypořádání této otázky krajským soudem (viz bod 26 napadeného rozsudku). Projektová dokumentace byla na výzvu správního orgánu I. stupně doplněna dne 18. 2. 2022. Na základě tohoto doplnění stěžovatelka reagovala dne 27. 5. 2022, kdy namítala přetrvávající nesoulad s podmínkami vyhlášky, avšak svůj názor nijak neodůvodnila. Toto neodůvodněné tvrzení přetrvávalo až do současnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti nevyužila možnosti reagovat na argumentaci krajského soudu a úkolem zdejšího soudu není tuto argumentaci domýšlet namísto samotné stěžovatelky.

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud posoudil všechny sporné právní otázky dostatečně pečlivě a v souladu se zákonnou úpravou, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, postupoval v souladu s judikaturou NSS a jeho závěry odpovídají skutečnostem patrným ze správního spisu.

[22] Lze proto uzavřít, že neupřesnila-li a neodůvodnila-li stěžovatelka, v čem měl krajský soud při svém hodnocení pochybit, nemůže si NSS sám domýšlet další námitky a reagovat na skutečnosti daného případu nad rámec těch, které jsou obsaženy v samotné kasační stížnosti. Důvody kasační stížnosti tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[25] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu